

עז:

עין משפט
נר מצוה

צ א מ"י פ"ג מהל'
 טומאת
 הלשון:
ב (מ"י) פ"א מהל' חנות
 הטומאה הלכה ו':
צא ג מ"י פ"ה מהל'
 מאכלות אסורות
 הלכה יג:
צב ד מ"י פרק י' מהל'
 חטאתי וזאת הלכה
 ט"ו טו"ט ו"ד פ"ה קלד
 פ"ט

שיטה מקובצת

הכל קרוש. נ"ב עין
תוסי' ובחיים דף קיד ע"א
ד"ה וקסבר:

דבינו גרשום

אמר שליו נמי אסור
ולא תיך קרא לניסוד:
ואל נצרכה אליו אפי'
ששמשן לעיני קרדה
כלומר אפי' בשליו ביהן
נצויי קרדה ששמשלן
ביהוה אין שום טומאה
בזה. לעולם לטומאה
אובלן מביניו לא
טומאה טומאת אובלן ואפי'
לא ואי אטמאתו תנינ
דמטמא טומאת אובלן
עוד ששלמן אפי' אפי'
ערות שמשלן טומאה
אובלן בן מקל וחומר
עדיין עוד חסור דמאס:
אין אלעזר לא שם אלא
אדא עמה ולד כלומר
מה נתן אלעזר שיעתה
מקצתה טומאה באיניה
דאין שליו בלא ולד אלא
אדא עמה ולד כלמע
בהמה אבל יש עמה ולד
כלמע בהמה אין חשש
לולד אחר ולד חמא אפי'
שם במעיה ולד שמה ולד
אחר יצא עמה ויזנא חזן
ממחיתוהו עוד שם השליא
ואסורה באיניה אלא דאין
אין ש' במעיה ולד איני
דינאמה דאין חמא
באיניה השליא חמא
לולד אחר: אלא אי איהמה
הכי אימאם אלא אלעזר
שם אדא איניה
קשורה בלדו כי כלומר
מה נתן שליו שיעתה
מקצתה טומאה באיניה
אלא שנסמא ולד כלמע
ואין חשש קשורה באותו
לולד אין חמא שליו
מאחר ולד חמאשין לולד
אחר שם יצא עמה ולד
אדא ויזנא בלד קשורה
השליא באותו ולד שנסמא
במעיה אין חשש לולד
אחר: ויש תוספת אכר נמי

אלו ינו אלא שכל
ולד שלא שאן עמה כ'
כלום שלא נמצא עמה
כל כמשיב אכל נמצא
עמה ולד במעיה כ'
שקדור: כ'. הניח מתיח
ה' לעד: כ'. כלום
ברקסור חלי' מילח;
הרני משל חלי' חומר
ש' ולדות כ' כלום
שיש לומר חלי' בהמה
הני יעוף חלי' חן אלא
הרני ונמחה חלי' אלא
היה לה שפיר חמר וסר
עלי' חמרני ש' ולדות א'
הני זכרני חוששני שמא
בחי' חמרני נקבה חיה
כל במעיה ונחניני ח'
חומי' ש' ולדות חשב
שכונני' (שמיטני' וס') ח'
בבאנא: ח'. חמרני חלי' חמה
לה ימי טהרה אלא ל'ג'
ימי: חמככרני חמפחלי
חמרני ישימני' לטכרני.
כלומר מתיחת ישראל
בבאנא: ח' ש' חומר

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

בנבלתה ויא בעור ויא בעצמות. וזאת מחלי לא מימי
מחתי^א העור והרועט (לקמן קכ): דמין כהדיו העור
איתו מצטרף לטמא טומאת נבלות וי"ל מימייה מהכל משום דרבה
גד רב חנא אמר עלה לא נזכרה אלא עשאן לניקי קדרה דלמחתי^ב
לא מני למימר דמחתי^ג לא נזכר
לאשמועין משום צירוף דאין מצטרפין:
ורא בעור. כשאין העור כות שבר
דכי אמר דהעור והרועט
למחתי^ד מהם נמי דנזכר בגמלה

מממאין טומאת אוכלין
תנינא יבבכלתה יולד
ולא בגדין ולא בקרנן
רבה בר רב חנא אמר
ציץ קדרה לעולם טומא
חמור דמאין: שלא
לא שנו אלא שאין ש

ולד אין חוששין לולד
אין עמה ולד בין יש
אחר אינו והא א"ר יו
אלעזר אלא אי אתמר
לא שנו אלא שאין
קשורה בולד אין חושש
אמר אנו אין לנו אלא
עמה ולד בין קשורה
בולד אין חוששין לולד
ימיה לחומרא אמרה
דר' אלעזר ¹⁶המפלת
ושליא עמה בומן שכן
לולד אחר אינה קשורה
חומר שני ילדות שני
שפיר של שליא שמי
שפיר: המבכרת שהפ
אמר רב איקא בריה
יולדות דבר הקדוש ב
דבר שאינו קדוש בב
וכל היולדות יולדות
נקבות סמוך מיעוטא
והוה להו זכרים מיעוט
מ"ט רובא בר מיקד
אותה: ¹⁷אב"י ורבא אין
שיש בו רפואה אין
¹⁸אין בו רפואה יש
והנמיא אין שמיש
ומוענו באבנים בשלמא

באכילה בשלמה מקנאם ויש עמה ולד והא ספק ספיקא הוא שם
 אין כאן ולד אחר ואפי' אמר' יס כאן שמה אין באותו מקנא רובא
 ולד ובספיק' דבנה קנא (דף יא.) משמע דנפק ספקא שרי דייקין
 מיהא דאין מקנא שליח בלא ולד הא יש מקנא שליח בלא ולד הוה
 הוה למשרי ספק ספיקא וי'ל דבנתינתא קדוש שמה שליח בלא ולד
 הבאה אחר הולד ועל' אידי בשליח הבאה קדוש הוה שליח צי נמי
 אסורה באכילה משום דגורנין מקנאם אטו רובא דממסיק בנ"ק:
סמוך מיעוטא דנימא אסמאך דנקבות ב' והא דמין פנ"ג
 דבטור' (דף נא:) בהמה גסה שפעה חדרת דם הוה
 הוה מקב ופסורה מן הבטורה ולא אמרינן וי'לענה לנגיזם מהאי
 טעמא דהכא דהתם לא אמרינן תקבר אלא כדי לפרסם דנפטרה
 מן הבטורה דלאמר התם ומה שאין דוחה לומר שם כן אלא משום
 קושיות דפריך אר' חייא דלמר וי' מאלה לזרע טעמא בנמג ונמס
 שפרסום אלא דלדריי' חייא לא יוחי ליה כל כן שחברק טעמא
רובא בר מירקש חווא. משום דליכא נדמה ללא קדוש מקנאם רוב
 בסוף פרק י' (כל הקרבעות) (דף יא.) דקאמר אבל בלאים ט
 הנהוג מנהגם קדוש קדוש וי'ס נדמה דנמוכא ובהרוב (ד"ק) עה.
 בכמאן דלמר ולדות קדשים במי' אמן קדושים והכא למאן דא
 ממזכיר קדוש בבטורה דדרשין וי'לענה מוכחי' שגר אי נמי א
 דמות דיוה דלא קדוש: (וע' היטב מוספות)

הדרך שלך ב

לעומתם נגזר. אם נעשה נזר להחשב כנגזר המזר עמיה: לא
למשיטיוהו דהא ודאי לאו נזר מיהו: אלא שנעשה יזיק
קדרה. בשן הרנה עם חגלין: לעולם לעומתם אולכין. (סוממתי)
לא איפשיט דהמס עור ששלחו מיהו ובעור נמהה אחרת קמייירי אבל

עור חמור מאס: אלס שאין עמס
ולד. בחזקת דפנים: אלס יס עמס
ורואים אנו ראשו ורובו דפנים:
אין חוששין. שמע עור היה וולד אחר
עס זה וילא ושליו וז שלו היה חס
שנפנים כבר ילמה שליו וזמ"ע שליו
וז אסורה דשמא זל וולד אחר הימה:
והסתר ר' ריפיה לחומרא אחרת
ר' אלעזר. דבר זה שהיה מחמיר
מר יוחנן: לא שנו. דאסורה בחילה
דשמעו אפילו יס עמס וולד דפנים:
אלס שאינה קשורה בו. והסתר אילס
למימר לזה שנפנים הימה שליו אחרת
וימנחה ונמחה ושליו וז של וולד אחר
הימה ונמחה וילא: אלס קשורה בו.
ודליו שליו וז שלו הימה ומחמיר

כי אחמר א"ר אלעזר קשורה בולד אבל נ' לולד אחר ור' יוחנן לאילא בלא ולד אבל יש בולד בין אין קשורה אחר והיינו דאמר ר' אלעזר תניא כוותיה מין בהמה היה ועוף ובה בהן היה חוששין כהן הרני מטיל עליה ואמר שמא נימוח נימוחה שליתה של ה [וכו'] מאי טעמא רב אמר רוב בהמות כורה ומיעוט בהמות זרה וצאה ניהו גרמה מחצה וכארי ומחצה דמה למחצה דנקבות : ובמקודשין תקבר : הוא : ואין קוברים מאי תרווייהו כל דבר משום דרכי האמורי משום דרכי האמורי ורתתו סוקרו כביקרא שוענו כאכניה כי היכי דיבעית

[illegible]

ואמאי תקבר ומשי כדי לפרסמה כו' בלאו הכי נמי היה צריך לטעם
וזה כיון דלפניו ילידה דבר הקדוש לא בעי קבורה משום דבטל:
ואם כולה ואפ"ל א' ויהא בולד קדושם הכל קדוש בדמיוה במחבורה
ועל דמדרגותיהן א' אתה מואל אלא גילדות קדושם לאתמל כלאים
דקאמר השתא כלאים מרבה ליה נדמה מצביא וי"ל דסוגיא דהתם
בתיבתה קן בבעי' א' והא' דנפל קדוש הכא היינו משום דליפתין
ו' למאן דאמר בבעי' אמן קדושם נקט הכא רובא משום דליכא
פד: פד: ד"ה ומוציא ועוד שם קרי. דרש"ה וקסנר

מה המקשה

הדרן עלך בהמה המקשה

מקדש הוא כלומר בין זכרים בין נקבות כולן קדשים הן אם בהמת קדשים היא שהפילה, אילן שמשייר פירותיו כלומר טוען פירות יותר מדאי עד ששזוכרין ענפי אילן: כי היכי

מסורת הש"ס

(א) עירובין כח: (ב) מדה
 (ג) שבת סז: (ד) [שבת
 סט] וע"ש היטב ובפרש"י
 (ה) [שבת] ז"ל ומהמניחא,
 (ו) [ע"י] חס' לקמן קבו:
 ד"ה בנבלה, (ז) [ז"ל]
 (ח) [ז"ל] יש בקדושת,
 (ט) [ליחא] שם אלא בבכורות
 .ג.

תורה אור השלם

אשר היא לכם לאכלה
הנגע בנבלתה יטמא עד
הערב: ויקרא יא לט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה יובא וכו' והא
דנפל קדוש. עין זכמים דף
מד ע"ב תוס' ד"ה ומוליא:

၁၇၅၅ ခုနှစ်

קונטרפייט"א
[קונטרפייט"ט]
דומה לאונ און

מוסף רש"י

[illegible]